സാഹിത്യചരിത്രത്തിനൊരു രൂപരേഖ

എൻ.സി.ഹരിദാസൻ
മുൻവകുപ്പദ്ധ്യക്ഷൻ, മലയാളവിഭാഗം, കാര്യവട്ടം.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാഹിത്യചരിത്രാഖ്യാനം ആഖ്യാതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് തിരഞ്ഞെടുത്ത സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടെയും അവയുടെ സൃഷ്ടിക്കുപിന്നിലെ സ്വാധീനശക്തികളായ സംഭവവികാസങ്ങളുടെയും അപഗ്രഥനവും വ്യാഖ്യാനവുമാണ്. വരുംകാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യചരിത്രരചനയ്ക്ക് തയ്യാറെടുക്കുന്ന വ്യക്തികളും സംഘങ്ങളും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നപ്രശ്നങ്ങളും അവനേരിടുന്നതിനു സ്വീകരിക്കേണ്ട സമീപനങ്ങളും എന്തായിരിക്കണം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാഥമികവീക്ഷണമാണ് ഈപ്രബന്ധത്തിലുള്ളത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: ചരിത്രാഖ്യാനം–രീതിശാസ്ത്രം

ചരിത്രാഖ്യാനം എന്നത് ഒരുപ്രദേശത്തെ ഒരുകാലയളവിൽസംഭവിച്ച അനേകം കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് ആഖ്യാതാവ്കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് തെരഞ്ഞെടുത്ത സംഭവങ്ങളെസംബന്ധിച്ച് നടത്തുന്ന അപഗ്രഥനവും വ്യാഖ്യാനവുമാണ്. ഇതുപോലെസാഹിത്യചരിത്രാഖ്യാനവും ആഖ്യാതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് തെരഞ്ഞെടുത്ത സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടെയും അവയുടെസൃഷ്ടിക്കുപിന്നിലെസ്വാധീനശക്തികളായ സംഭവവികാസങ്ങളുടെയും അപഗ്രഥനവും വ്യാഖ്യാനവുമാണ്. ഒരേകാലയളവിനെസംബന്ധിച്ച് വളരെവ്യത്യസ്തമായ ചരിത്രരചനകൾക്ക്ഇടവന്നതു പോലെ വ്യത്യസ്തസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

വ്യക്തികളും സംഘങ്ങളും രചിച്ച സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ സാമാന്യമായെങ്കിലും വിലയിരുത്തി അവയിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന

സമീപനരീതികൾ എന്തെന്ന് വിമർശനാത്മകമായി പഠനവിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവയോരോന്നും രചിക്കപ്പെട്ടകാലത്തിന്റെപരിമിതികൾ ,എഴുത്തുകാരുടെ സാഹിത്യാഭിരുചിയുടെപ്രത്യേകതകൾ ,ശേഖരണത്തിനായി അവലംബിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെ വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽമാത്രമേ ഇവയെകുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായവിലയിരുത്തൽ സാധ്യമാകൂ..

വരുംകാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യചരിത്രരചനയ്ക്ക് തയ്യാറെടുക്കുന്നവ്യക്തികളും സംഘങ്ങളും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും അവ നേരിടുന്നതിൽ സ്വീരിക്കേണ്ടസമീപനങ്ങളും എന്തായിരിക്കണം എന്നതിനെസംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രാഥമികചർച്ചയ്ക്കുള്ള കുറിപ്പ്മാത്രമായാണ് ഈപ്രബന്ധം രൂപകല്പന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തുടർചർച്ചകളിലൂടെ വികസിച്ചുവരേണ്ട സാഹിത്യചരിത്ര രചനയുടെ രീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ (Methodology) ആവശ്യകതയിൽഊന്നുക എന്നതാണ് ഈപ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രധാനമായും ചർച്ചചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങൾ ഈവിധം ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഒന്ന് : സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെവിലയിരുത്തൽ

- ക) വ്യക്തികൾ തയ്യാറാക്കുന്നവയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ
- ഖ) സംഘങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നവയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ
- ഗ) കാലഘട്ടം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ
- ഘ) സാഹിത്യശാഖകൾ, പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, പ്രവണതകൾ, തുടങ്ങിയവനിർണ്ണയിക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ
- ങ) രചനകൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ

രണ്ട്: ഗവേഷണോന്മുഖമായ സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മിതി,സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിലയിരുത്തൽ

ക) വ്യക്തികൾ തയ്യാറാക്കുന്നവയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ :

ഏതൊരുവ്യക്തിയുടെയും സാഹിത്യാഭിരുചിയെ നിർണയിക്കുന്നത് അയാളുടെസാഹിത്യപരിചയത്തിൽനിന്നുരുത്തിരിഞ്ഞ ആത്മനിഷ്ഠഘടകങ്ങളാണ് . അയാളുടെ വ്യക്തിത്വസവിശേഷതകൾ,സാമൂഹികബോധം ,രാഷ്ട്രീയവീക്ഷണം,തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഇവയിൽ സ്വാധീനശക്തിയായി നിലകൊള്ളും. ഇവയുടെ ഫലമായുണ്ടായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ, വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലുള്ള പരിമിതികൾ തുടങ്ങിയവ സമഗ്രമായകാഴ്ചപ്പാട് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് വിഘാതമായിനിൽക്കുന്നു.

തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ളവരെ അനർഹമായസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെ അവഗണിക്കുകയും അർഹിക്കുന്ന പരിഗണന

നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഇവയിൽഎഴുത്തുകാരുടെമതം , ജാതി ,സാമൂഹികപദവി , ലിംഗപദവിതുടങ്ങിയഘടകങ്ങളും നിർണായകമായിരുന്നുഎന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:

ഗഹനമായതത്വചിന്തയെ ലാളിത്യമാർന്നഭാഷയിൽ കവിതയാക്കി അവതരിപ്പിച്ച ശ്രീനാരായണഗുരു , പി. ഗോവിന്ദപിള്ളയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പണ്ഡിതന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടാതെപോയതും ഷേക്സ്പിയറുടെ comdey of errors 'ആൾമാറാട്ടം' എന്നപേരിൽ നാട്ടുമലയാളത്തനിമയോടെ തർജ്ജമചെയ്ത കല്ലൂർ ഉമ്മൻഫിലിപ്പോസിന്റെ നാടകം നോവൽ എന്ന്പരാമർശിച്ചു വിടുകയും,ആ കൃതിക്ക്ശേഷംമാത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും" കോയിപ്പണ്ടാല എന്നെ മാന്തിപ്പൊളിച്ചു "എന്ന് കാളിദാസശാകുന്തളം പരിഭവിച്ചു എന്ന് പരിഹസിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്ത കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കേരളീയശാകുന്തളമെന്ന മണിപ്രവാളശാകുന്തളത്തെ മലയാളത്തിലെ ആദ്യ നാടകമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ ഉള്ളൂർ എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ കാണിച്ച ഉത്സാഹവും എടുത്തുപറയത്തക്ക ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ്റെ സമകാലികനെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഖാസിമുഹമ്മദിൻ്റെ മൊഹിയുദ്ദീൻമാല എന്നമാപ്പിളപ്പാട്ടുകൃതിയെക്കുറിച്ച് തെക്കൻകേരളത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കോ ഉള്ളൂരിനോ ചുമ്മാറിനോ അറിയാൻകഴിഞ്ഞിരിക്കില്ല എന്നു വിശ്വസിക്കാം. എന്നാൽ വിപുലമായ അന്വേഷണം നടത്തിയ ഉള്ളൂരിനുപോലും നിരൂപകരായ ഒരെഴുത്തുകാരിയെപ്പോലും കണ്ടെത്താൻ കഴിയാതെപോയതെന്തുകൊണ്ട് എന്നചോദ്യംപ്രസക്തമാണ്.

1800 മുതൽ 1960 വരെയുള്ള ഒരൊറ്റ സാഹിത്യവിമർശകയെപ്പോലും നാം പരിചയപ്പെടുന്നില്ല. മാധവി, കെ.എം. കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കെട്ടിലമ്മ,ആറൻമുളകാർത്തികതിരുനാൾതമ്പുരാട്ടി, ബി.ഭാഗീരഥിയമ്മ, ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം തുടങ്ങിയ സാഹിത്യവിമർശകരിലാരുംതന്നെ സാഹിത്യവിമർശകരായംഗീകരിക്കപ്പെടാത്തത് സാഹിത്യവിമർശനവും സാഹിത്യചരിത്ര നിർമ്മാണവും പുരുഷന്റെ കുത്തകയായതിനാലാണ്. ഡോ. സുകുമാർ അഴിക്കോടിന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ പുസ്തകരൂപമായ മലയാളസാഹിത്യവിമർശന ചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തിതാല്പര്യങ്ങളാണ് മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നത് എന്നഅഭിപ്രായമാണ്'ഗവേഷണത്തിൽ ഒരു ചീട്ടുകൊട്ടാരം'. എന്ന നിശിതവിമർശനത്തിന് പ്രശസ്തനിരൂപകനായ. കെ.പി. അപ്പനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. കേസരി എ. ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ സാഹിത്യചക്രവാളം

എന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കാത്ത സാഹിത്യപരിചയം അഴീക്കോടിനെപ്പോലെ ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക പണ്ഡിതന് അപ്രാപ്യമായിരുന്നു എന്നാണ് ഈവിമർശനത്തിന്റെ കാതൽ.

ഖ) സംഘങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നവയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ:

വ്യക്തികൾ തയ്യാറാക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ പോരായ്മകളും പരിമിതികളും മറികടക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒരു സംഘം വിവിധസാഹിത്യശാഖകളുടെയോ കാലഘട്ടങ്ങളുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ജനറൽ എഡിറ്ററുടെ നേതൃത്വത്തിൽ എഡിറ്റോറിയൽബോർഡ് രൂപീകരിച്ച് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഓരോ വിഭാഗവും തയ്യാറാക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ ആത്മനിഷ്ഠ സമീപനങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെയും കടന്നുവരാനുള്ള സാധ്യത നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഓരോ വിഭാഗത്തിന്റെയും എഡിറ്ററുടെയും ജനറൽ എഡിറ്ററുടെയും എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡിന്റെയും സൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനയും എഡിറ്റിങ്ങുംവഴി പോരായ്മകളും പരിമിതികളും പരമാവധി മറികടക്കാൻ കഴിയും എന്നൊരു മെച്ചമുണ്ട്. ഇത് ഫലപ്രദമായി നിർവഹിച്ചാൽപോലും പുതിയപഠനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പലനിരീക്ഷണങ്ങളും അപ്രസക്തമാമെന്നുവരും.

ഒരുദാഹരണം:

മധ്യകാലകേരളചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും കൃതികളെക്കുറിച്ചും ശ്രദ്ധേയമായ പഠനങ്ങൾനടത്തി ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പ്രൊഫസർ ഇളംകുളംകുഞ്ഞൻപിള്ളയാണ് ഡോക്ടർ: കെ.എം.ജോർജ് എഡിറ്ററായ 'സാഹിത്യചരിത്രംപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ ' എന്നഗ്രന്ഥത്തിൽ 'മിശ്രസംസ്കൃതശാഖ ' എന്നപേരിൽ മലയാളത്തിലെ മണിപ്രവാളശാഖയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാഗം രചിച്ചത്. ദേവദാസിസമ്പ്രദായം അധ:പതിച്ച് വേശ്യാവൃത്തിനടത്തിയവരായിരുന്ന മണിപ്രവാളനായികമാരെന്ന് ചരിത്രത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടുകൂടി കൃതികളെവിലയിരുത്തി സ്ഥാപിച്ചപണ്ഡിതൻ എന്നപ്രസിദ്ധിയാണ് മലയാളസാഹിത്യലോകം അടുത്തകാലംവരെ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകിയിരുന്നത്. മണിപ്രവാള കാലഘട്ടം "നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുളപ്പ് കാലമായിരുന്നു" എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തോട് വിയോജിച്ചുകൊണ്ട് മണിപ്രവാളനായികമാർ പ്രഭുകുമാരിമാരായിരുന്നുവെന്ന ശൂരനാട്കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെവാദം ശ്രദ്ധ നേടാതെ പോയി.

"ഇളംകുളത്തിന്റെനമ്പൂതിരിശകാരം" എന്നപേരിൽ കാണിപ്പയ്യൂർ

നമ്പൂതിരിപ്പാട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകം അഗണ്യകോടിയിൽപെട്ടു. ഇളം കുളത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ അധ്യാപകരിലൂടെയും ഗവേഷകരിലൂടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനേടിയെടുത്തു.

സംഗീതനാടക അക്കാദമിയുടെ ജേണലിൽ 'Devadasi System Unknown to Kerala' എന്നപേരിൽ കാവാലം നാരായണപണിക്കർ എഴുതിയ ലേഖനം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയതിൽ അത്ഭുതമില്ലെങ്കിലും മണിപ്രവാളനായികമാർ ദേവദാസികളായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് മരുമക്കത്തായ കുടുംബവ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമായ സംബന്ധ വ്യവസ്ഥയിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പങ്കാളികളായിരുന്നുവെന്നും ശൂദ്രസ്ത്രീകളുമായുള്ള ശാരീരിക ബന്ധം വിലക്കിയ സ്മൃതികൾ തന്നെ വേശ്യാഗമനം വിലക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവരെ വേശ്യകളായി കാണുകയായിരുന്നുവെന്നും വാദിച്ച ഡോക്ടർ. പി.സേതുമാധവന്റെ പുസ്തകം കാര്യമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെടാതെ പോയതിൽ അസ്വാഭാവികതയുണ്ട്. ഇതിനെക്കാളൊക്കെ പ്രാധാന്യത്തോടെ സമീപിക്കേണ്ട പഠനമാണ് ചരിത്രകാരനായ പ്രൊഫസർ വെളുത്താട്ട് കേശവൻ നടത്തിയതെങ്കിലും അതും മലയാളപണ്ഡിതലോകം കാര്യമായെടുത്തിട്ടില്ല. അറിയപ്പെടുന്ന ഒരേയൊരു മണിപ്രവാള കവി ചാക്യാരാണെന്നും (ഉണ്ണിയാടി ചരിതത്തിലെ കഥാപാത്രവും കവിയുമായ ദാമോദര ചാക്യാർ) നമ്പൂതിരിമാരുടെ സൃഷ്ടികൾ ഇവയിലേതെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് ഇനിയും സ്പഷ്ടമായിട്ടില്ലെന്നും "രൂപത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലെ കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ് മണിപ്രവാള കവിതയിലുള്ളത് എന്ന പരമപ്രധാനമായ കാര്യം മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിനുമുമ്പെഴുതിയ പണ്ഡിതന്മാർ കാണാതെ പോയതു പോലെതോന്നുന്നു" എന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് ഇനിയെങ്കിലും ചർച്ചചെയ്യപ്പെടണം. സംസ്കൃതകൃതികളിലെ നായികമാരെക്കാൾ മാതൃദായക്രമത്തിൽ നിന്നാർജ്ജിച്ച വ്യക്തിത്വവുള്ളവരായതിനാലാണ് നയകന്മാരെക്കാൾ ഇവർക്ക് പ്രാധാന്യംസിദ്ധിച്ചത് എന്ന നിരീക്ഷണവും പ്രസക്തമാണ്.

കാലഘട്ടം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ:

സാഹിത്യചരിത്ര രചയിതാക്കൾ, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാചീനകാലഘട്ടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠന വിഷയമാക്കുന്നവർ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നമാണ് കാലനിർണ്ണയം. ചരിത്രസംബന്ധിയായ തെളിവുകളുടെ സൂചനകൾ പോലും ലഭ്യമല്ലാത്ത പാട്ടുകൃതികളിലെ ഭാഷാസ്വരൂപത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് പലരും

കാലനിർണയംനടത്തിക്കാണുന്നത്. മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ ചിലതിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചരിത്രപരാമർശങ്ങളോ, ജ്യോതിഷ സൂചനകളോ അവലം ബമാക്കി കാലനിർണയനം നടത്തുമ്പോഴും കൃത്യമായ രചനാവർഷം കണ്ടെത്താൻ കഴിയണമെന്നില്ല. ചരിത്രപരമായ സൂചനകൾ കൃതിയിൽ പറയുന്ന സംഭവങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നു കണ്ടെത്താൻ കഴിയു മെങ്കിലും രചനാവർഷം അതാണെന്നു തീർത്തു പറയുക വയ്യ. ജ്യോതിഷ സൂചനകൾ ഒന്നിലേറെ വർഷങ്ങൾക്ക് ഒരുപോലെ യോജിച്ചു വരുമ്പോൾ മറ്റു തെളിവുകളുടെ ബലത്തിൽ മാത്രമേ കാലനിർണ്ണയംസാധ്യമാകൂ. പ്രചീന കൃതികളുടെ വ്യാഖ്യാതക്കളും ആദ്യകാല സാഹിത്യ രചയിതാക്കളും പറഞ്ഞ കാലഗണനയിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ വലിയ അബദ്ധങ്ങളിലാവും നാം ചെന്നു പെടുക.

പ്രാചീന സാഹിത്യരചന നടത്തിയവർ മിക്കവരും മലയാളഭാഷയുടെ ഉല്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചനടത്തിയതും മനോധർമമനുസരിച്ചാണെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. ഇവയെല്ലാം പരിശോധിച്ചതോടൊപ്പം സമീപകാല കണ്ടെത്തലുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഏറെക്കുറെ യാഥാർത്ഥ്യത്തോടടുക്കുന്ന സമീപനം സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നത് ക്ലാസിക്കൽ പദവി നേടുന്നതിനായി സമർപ്പിച്ച രേഖയിലാണെന്നു കരുതാം. മലയാളത്തിലെ ചില എഴുത്തു കാരും പ്രസാധകരും പുലർത്തിപ്പോരുന്ന അനാസ്ഥകാരണം സമീപകാല രചനകളുടെ ആദ്യവർഷം കണ്ടെത്തുകപോലും ദുഷ്കരമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

കാലനിർണയം പോലെതന്നെ അസ്പഷ്ടത നിലനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഓരോ ഘട്ടവിഭജനവും അവയ്ക്ക് നൽകുന്ന വിശേഷണവും. ഉള്ളൂരിന്റെഘ ട്ടവിഭജനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച ആധുനികകാലം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നിന്നും പാടെ വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥത്തിലാണ് ആധുനികമെന്നവാക്ക് പില്ക്കാല സാഹിത്യ ചർച്ചകളിൽ ഉയർന്നുവന്നത്. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന് യുക്തിഭദ്രമായ വിശദീകരണം പല സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇന്ത്യയുമായി ചൈന നടത്തിയ യുദ്ധം മലയാള നോവൽ സാഹിത്യം വിഷ യമാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അത് മാനദണ്ഡമാക്കിയ കെ.എം. തരകന്റെ നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഘട്ടവിഭജനത്തിന് യുക്തിയില്ല എന്ന ഡോ.ജോർജ് ഇരുമ്പയത്തിന്റെ വിമർശനം പ്രസക്തമാണ്

ഘ) സാഹിത്യശാഖകൾ, പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, പ്രവണതകൾ തുടങ്ങിയവ നിർണയിക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ:

ആദ്യകാല സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി സാഹിത്യശാഖകൾ, പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, പ്രവണതകൾ തുടങ്ങിയവ നിർണയിക്കുന്നതിൽ സമകാലിക സാഹിത്യ സംവാദങ്ങൾ വിശദമായ പഠനം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഭാരതീയസാഹിത്യ ശാഖകളുടെ അനുകരണങ്ങളായി രചിക്കപ്പെട്ട മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലകൃതികളെ വർഗ്ഗീകരിക്കുക ഒട്ടുംബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവിഷയമായിരുന്നില്ല. കാരണം നിശ്ചിതമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അവയെസംബന്ധിച്ച് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. കേരളീയത്തനിമയുള്ള കിളിപ്പാട്ട്,തുള്ളൽ, ആട്ടക്കഥ തുടങ്ങിയവയും നിശ്ചിതമായ ഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നവയായതിനാൽ വർഗ്ഗീകരണം എളുപ്പമായിരുന്നു. എന്നാൽ യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യവുമായി ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ആശയധാരകളായ റൊമാന്റിസിസം, സിംബലിസം തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകൾ മലയാള സാഹിത്യചർച്ച കവിതകളിൽ ഇടംപിടിച്ചതോടെ കവിതാസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ പോലും വർഗ്ഗീകരണം അനായാസമല്ല എന്ന സ്ഥിതി വന്നു. മലയാളത്തിലെ ആദ്യ നോവൽ ഏതെന്ന കാര്യത്തിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ കാണാൻകഴിയുന്നത്.അപ്പുനെടുങ്ങാടിയുടെ കുന്ദലത ആദ്യനോവൽ എന്നനിലയിൽ പ്രതിഷ്ഠനേടിയിരുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽ റോമാൻസ് എന്നറിയപ്പെട്ട വീരേതിഹാസകഥയാണതെന്നും യൂറോപ്യൻ നോവലിന്റെ നിർവചനങ്ങളോടു നീതിപുലർത്തുന്നതിനാൽ ലക്ഷണമൊത്ത ആദ്യമലയാള നോവൽ ഇന്ദുലേഖയാണെന്നും തന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിൽ ഡോക്ടർ ജോർജ് ഇരുമ്പയം നിരീക്ഷിച്ചത്. ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായരണ്ടു സ്ത്രീകളുടെകഥ, ഘാതകവധം എന്നിവ വിവർത്തനങ്ങൾ ആണെന്നും പുല്ലേലിക്കുഞ്ചുവിൽ ഒരു നോവലിന് വേണ്ട അംശങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലെന്നും പ്രചരണ ഉദ്ദേശ്യം മുൻനിർത്തിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗം മാത്രമാണെന്നുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. യൂറോപ്യൻ നോവൽ സങ്കല്പത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ നോവൽ എന്നൊരു സാഹിത്യ പ്രരൂപം നിലനില്ക്കുന്നില്ല എന്നുവരെ എത്തിനില്ക്കുന്ന ഈസാഹചര്യത്തിൽ ഇത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങൾ പുനഃപരിശോധന അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വതന്ത്ര അസ്തിത്വമുള്ള ആദ്യമലയാള ചെറുകഥ വാസനാവികൃതി ആണെന്ന പറയുന്നവർ അതിന്റെ രചയിതാവായി വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരെ അവരോധിച്ചത് തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തിൽ

അല്ല എന്നഡോക്ടർ എം.എം. ബഷീറിന്റെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നുണ്ട് . ഇന്ത്യയും കേരളവും ആധുനികസമൂഹമായിമാറിയിട്ടില്ല എന്നും ആധുനികസാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതാണ് ആധുനികതാസിദ്ധാന്തം എന്നും യൂറോപ്യൻ മോഡേണിസത്തിന്റെ ദുർബലമായ അനുകരണമാണ് മലയാളത്തിൽ ആധുനികത എന്നു കൊണ്ടാടപ്പെടുന്ന രചനകളിൽ കാണുന്നത് എന്നുമുള്ള ഡോക്ടർ വി.സി.ശ്രീജന്റെ നിരീക്ഷണം പരിഗണിക്കാതെ ഇനിയൊരു സാഹിത്യചരിത്രരചന അസാധ്യമാണ്. ആധുനിക സാഹിത്യം ഇല്ലാത്തിടത്ത് ആധുനികോത്തര സാഹിത്യമെന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നും സംഭവ്യമല്ലെന്നും അവയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പല സംജ്ഞകളുടെയും അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവർ സംസ്കൃതമയമായ പരിഭാഷകൾ കണ്ടുപിടിച്ച് ആശ്വാസം കൊള്ളുകയാണ് എന്നും ശ്രീജൻ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ആധുനികോത്തരതയുടെ കേരളീയ പരിസരം എന്ന കൃതിയിലൂടെ പി.കെ.പോക്കർ ഈ ആശയത്തെ നിരാകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഗൗരവമേറിയ ചർച്ചയായി ഇവയെല്ലാം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ഇടംപിടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യകാല സാഹിത്യചരിത്രരചയിതാക്കളുടെ മുൻപിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കടമ അറിയപ്പെടുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമായ പരമാവധിഎഴുത്തുകാരെയും രചനകളെയും ഭാവി തലമുറയുടെ അറിവിലേക്കായി രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. രചനകളുടെയും എഴുത്തുകാരുടെയും പെരുപ്പം പില്ക്കാലത്ത് സാഹിത്യചരിത്ര രചന നടത്തിയവരെ കുഴക്കി. പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരുടെ രചനകൾ പോലും പൂർണമായും സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ വിശദീകരിക്കുക എളുപ്പമായില്ല. സാമാന്യമായ വിലയിരുത്തലും ചില രചനകളെ പരിചയപ്പെടുത്തലും മാത്രമേ സാധ്യമാകുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ പരിമിതി നിലനില്ക്കുമ്പോഴും ലേഖകരുടെ ഭാവുകത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങൾ എക്കാലത്തും ഉയരാറുണ്ട്. ആധുനിക സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ എന്ന ഡോക്ടർ കെ.എം.ജോർജ് എഡിറ്ററായ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യപതിപ്പിൽ കവിത എന്ന അധ്യായം എഴുതിയ ഡോക്ടർ ഡി. ബഞ്ചമിന്റെ പല നിരീക്ഷണങ്ങളും സ്വീകാര്യമല്ല എന്നനിലപാടാണ് ഡോക്ടർ പ്രസന്നരാജൻ പ്രകടിപ്പിച്ചത്. ഭാവുകത്വ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടൊപ്പം ചർച്ചചെയ്യേണ്ട വിഷയമാണ് കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള വ്യത്യാസം.

ആദ്യകാല മലയാളനോവലുകളെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിയ ഡോക്ടർ ജോർജ് ഇരുമ്പയം ശ്രദ്ധിക്കാതെ വിട്ട അംശമാണ് പോത്തേരി

കുഞ്ഞമ്പുവിന്റെ സരസ്വതിവിജയം എന്ന നോവൽ ഉയർത്തിയ ബ്രാഹ്മണിക പ്രത്യയശാസ്ത്രവിമർശനം.

ടി.വി. ശ്രീരാമന്റെ "ദുരവസ്ഥ പിന്നെയും വന്നപ്പോൾ" എന്ന ചെറുകഥ ദലിത് വിരുദ്ധ സമീപനമാണ് വെച്ചുപുലർത്തുന്നതെന്ന നിരീക്ഷണം മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നുണ്ട് പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്. "അധഃസ്ഥിതന്ന ലഭിക്കുന്ന സാമൂഹിക അംഗീകാരം ആയിരിക്കും പുതിയ ദുരവസ്ഥ എന്ന അശുഭ സൂചന ഈ കഥ അബോധമായെങ്കിലും പുലർത്തുന്നുണ്ട്" എന്നദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. അതിനു നേർവിപരീതമായി, "മേലാളനെ മനോഭാവത്തിലും തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും പ്രവർത്തിയിലും പിൻപറ്റുന്ന കീഴാളജാതിക്കാരനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഒരു നിലയിലും കീഴാളനല്ല"...എന്ന നിരീക്ഷണം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നു ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ. സമീപകാലത്ത് വികാസം പ്രാപിച്ച സംവാദാത്മക സാഹിത്യ സമീപനത്തിന്റെ തെളിവുകളാണ് ഇത്. ഇത്തരം ചർച്ചകൾക്ക് അർഹമായ പരിഗണന നല്കുകയും സന്തുലിതമായ നിലപാടെടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സാഹിത്യചരിത്ര രചനയിൽ കൈക്കൊള്ളേണ്ട സാമാന്യബോധം ആണ്.

ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് സരസ്വതി അമ്മയുടെ കഥകൾക്ക് ലഭിച്ച അവഗണനയുടെ സ്ഥാനത്തെ മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തയായ ഫെമിനിസ്റ്റ് എഴുത്തുകാരി എന്ന അംഗീകാരം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ ഫെമിനിസ്റ്റ് നിരൂപകർ ഏറെ മുന്നോട്ടുപോയി. പൊക്കുടൻ, നളിനി ജമീല തുടങ്ങിയ സമൂഹത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരുടെ ആത്മാംശമുള്ള രചനകൾ സമകാലിക കേരളം വ്യാപകമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നിടത്ത് പുരോഗമിച്ചത്കാണാതെ പോകരുത്.

രണ്ട്

ഗവേഷണാത്മകമായ സാഹിത്യചരിത്ര നിർമ്മിതി സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം എന്നീ പദങ്ങളാണ് ലിറ്ററി ഹിസ്റ്റോറിയോഗ്രാഫി എന്നതിനു തത്തുല്യമായി മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഈ പേരിൽ തോമസ് സ്കറിയ ഒരുപുസ്തകവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ഹിസ്റ്റോറിയോഗ്രാഫി എന്ന ആശയത്തെ ചരിത്ര ശാസ്ത്രമെന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി കാണാറുണ്ട്. എന്നാൽ ചരിത്രരചനയുടെ ചരിത്രം എന്നു പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ഉചിതം" എന്ന ജെ. ദേവികയുടെ അഭിപ്രായം സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തെ സംബന്ധിച്ചും പ്രസക്തമാണ്. ചരിത്രത്തിലും സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും ഒരുപോലെ മുൻകാല രചനകളുടെ വിമർശനാത്മക

പഠനമാണ് പ്രധാനമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് എന്നതിനാലാണ് ഈ സംജ്ഞകൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ചരിത്രമായും സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ചരിത്രമായും നിർവചിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈയൊരു അർത്ഥത്തിൽ പുതിയ സാഹിത്യ ചരിത്രരചനയ്ക്ക് തയ്യാറെടുക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ പ്രാഥമികമായ ഉത്തരവാദിത്വമാണ് മുൻകാല രചനകളുടെ വിമർശനാത്മകമായ പഠനം.

മലയാളസാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിലെ പ്രധാന പോരായ്മകളിൽ ചിലത് മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവല്ലോ. ഓരോ വിഭാഗത്തിലും ഒന്നോരണ്ടോ ഉദാഹരണങ്ങളാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് എങ്കിലും ഇത് മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. ഇവ മറികടന്ന് മുന്നോട്ടു പോയാൽ മാത്രമേ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു സാഹിത്യചരിത്ര രചനയ്ക്ക് പ്രസക്തിയുള്ളൂ. ആദ്യകാല സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പുസ്തക പരിചയത്തിന്റെതലത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ, സമീപകാല സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ, വ്യക്തികളുടെതായാലും സംഘങ്ങളുടെതായാലും, വലിയ അളവിൽ സാഹിത്യ ഉപന്യാസങ്ങളുടെയോ നിരൂപണങ്ങളുടെയോ തലത്തിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. ഇവയിലൊക്കെയും ലേഖകരുടെ ആത്മനിഷ്ഠമായ, സാഹിത്യഅഭിരുചികൾ ആണ് മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നത്. ഈ പരിമിതി മറികടക്കുന്നതിൽ ഏറെ വിജയിച്ചത് സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ എന്ന ആദ്യത്തെ സംഘസാഹിത്യചരിത്ര സംരംഭമായിരുന്നു. ഗവേഷണോന്മുഖമായ സമീപനം പുലർത്തിയ ഒട്ടേറെ ലേഖനങ്ങൾ അവഇന്നുംപ്രസക്തമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കാലവും സാഹിത്യ പഠനങ്ങളും അവയിൽ ചിലതിനെ ആധികാരികതയിൽ വെല്ലുവിളി ഉയർത്തിയതിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഒരർത്ഥത്തിൽ അതും വരുംകാല സാഹിത്യചരിത്ര രചയിതാക്കളുടെ പഠനവസ്തുവായി മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഒരു വിഷയത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനു തുല്യമായി ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്രം പാലിച്ചുകൊണ്ട് രചിക്കുന്ന സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ മാത്രമേ വരുംകാലങ്ങളിൽ പ്രസക്തിയുള്ളൂ. ഓരോ സാഹിത്യരചനയും കാലത്തോടും സമൂഹത്തോടും എതു രീതിയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു എന്നും അവ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക പരിസരത്ത് എന്തെങ്കിലും പ്രസക്തമായ ചലനങ്ങൾക്കിടവരുത്തിയോ എന്നും വിശകലനം ചെയ്ത് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തി വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തുന്നതാവണം ഓരോ രചനയെ കുറിച്ചുമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ. ഏതൊരു എഴുത്തുകാരനും പ്രസക്തമാകുന്നതും ഈ അർത്ഥത്തിൽ ആവണം.

കലാസാഹിത്യ സംജ്ഞകൾ, സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര സംജ്ഞകൾ തുടങ്ങിയവ ഉപയോഗിച്ചതിൽ വിവിധ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാണിച്ച അവ്യവസ്ഥകൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യവീക്ഷണത്തിന്റെ പോരായ്മയിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. ഇവ ഓരോന്നും നിർവചിച്ച് വ്യക്തത വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ തുടർചർച്ചകൾക്ക് ശാസ്ത്രീയത കൈവരികയുള്ളൂ. വസ്തുനിഷ്ഠ തെളിവുകളുടെ പിൻബലമില്ലാത്ത കാലനിർണ്ണയം, ഘട്ടവിഭജനം എന്നിവ നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു മാത്രമല്ല തെറ്റായ ചരിത്രമായും മാറും എന്ന് തിരിച്ചറിയണം.

മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ദത്തശേഖരണം കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ നടത്താൻ കഴിയുന്ന കാലമാണിത്. ഡിജിറ്റൽ കാറ്റലോഗ് ഉള്ള ലൈബ്രറികൾ, പുസ്തകങ്ങളുടെയും ലേഖനങ്ങളുടെയും ഓൺലൈൻ പോർട്ടലുകൾ എന്നിവയുടെ സഹായത്തോടെ ദത്തം ശേഖരിച്ച് പരമാവധി വിവരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയും. ഇവ വിശകലനംചെയ്ത് ക്രമബദ്ധമായി അടുക്കി ഋജു ആയ ഭാഷയിൽ അവലോകനം നടത്തുകയാണ് വേണ്ടത്. സാഹിത്യരചനകളും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനങ്ങളും പഠനങ്ങളും ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളും ഒരുപോലെ ആകരസാമഗ്രികളായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻകഴിയണം. ഒരു രചനയുടെ ആസ്വാദനമോ വിമർശനമോ അല്ല വസ്തുനിഷ്ഠമായ വിലയിരുത്തലാണ് നടത്തേണ്ടത്. ഭക്തിയോടെ ഉള്ള സമീപനമോ ആലങ്കാരിക ഭാഷപ്രയോഗമോ അരുത്. സാമാന്യമായ അവലോകനത്തോടൊപ്പം രചനയുടെ പ്രാധാന്യമനുസരിച്ച് അഗാധ പഠനസാധ്യതകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം. ഗൗരവമാർന്ന ചർച്ചയ്ക്ക് വിധേയമായിക്കഴിഞ്ഞ സാഹിത്യപ്രവണതകൾ രചനകൾ തുടങ്ങിയവ സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാവണം.

ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിലെപ്പോലെ പരാമർശ സൂചകങ്ങൾ, ഗ്രന്ഥസൂചി എന്നിവ നല്കി ആധികാരിക സ്വഭാവം കൈവരിക്കണം. വ്യക്തികൾ തയാറാക്കുന്നവയായാലും സംഘങ്ങൾ തയാറാക്കുന്നവയായാലും കുലംകഷമായ എഡിറ്റിംഗിന് വിധേയമാക്കുന്നവ മാത്രമേ വസ്തുനിഷ്ഠത ഉറപ്പുവരുത്തുകയുള്ളൂ. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിൽ കാണുന്ന രീതിയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രീയത പ്രബന്ധരചനയിലും കൊണ്ടുവരാൻകഴിയുമെങ്കിൽ മാത്രമേ വരുംതലമുറയ്ക്ക് പ്രയോജനകരമായ സാഹിത്യചരിത്രമാവൂ. ചുരുക്കത്തിൽ ഏതെങ്കിലും സാഹിത്യശാഖയെകുറിച്ചോ സാഹിത്യപ്രവണതയെ കുറിച്ചോ ശ്രദ്ധേയരായ എഴുത്തുകാരെക്കുറിച്ചോ രചനകളെ

കുറിച്ചോ ഉള്ള ആധികാരിക റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്ഥാനമാണ് ഒരു സാഹിത്യചരിത്രത്തിനു വേണ്ടത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. സാറാജോസഫ്: കുറ്റിപെൻസിൽകൊണ്ടെഴുതിയ ജീവിതകഥകൾക്കൊരാമുഖം, (അവതാരിക) രവീന്ദ്രൻ എൻ.കെ., പെണ്ണെഴുതുന്നജീവിതം, ചിന്തപബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം 2017. പു.21.
2. കേശവൻവെളുത്താട്ട്: മഹിളാളി മഹാസപദാ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികപരിസരം, ശ്രീജിത് എൻ. (ജനറൽ എഡിറ്റർ) കേരള ചരിത്രകോൺഗ്രസ്, പ്രബന്ധങ്ങൾ, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം, 2014, പു.42
3. ക്ലാസിക്കൽ പദവി ലഭിക്കുന്നതിനായി സമർപ്പിച്ച രേഖ പൂർണരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും മലയാളഭാഷയുടെ ഉല്പത്തി സംബന്ധിച്ച് ഒരു രേഖയിൽ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനമായ തെളിവുകൾ സമിതിയുടെ കൺവീനറായ ഡോ: നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ 'മലയാളം ക്ലാസിക്കൽ ഭാഷ: പഴക്കവും വ്യക്തിത്വവും, ശ്രേഷ്ഠഭാഷ മലയാളം എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിൽ നല്കിയിട്ടുണ്ട്.
4. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്: 'ജാതിതന്നെ പ്രതി' ബോബി തോമസ് (എഡി.) ദളിത പാതകൾ–ദളിതവാദത്തെപ്പറ്റി ഒരു സംവാദം, സൈൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010, പു,127
5. രാജഗോപാലൻ, ഇ.പി., 'ജാതികഥാപാത്രം' അതേ പുസ്തകം പു. 117
6. ദേവിക ജെ., കുലസ്ത്രീയും ചന്തപെണ്ണും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ? അഥവാ ആധുനികമലയാള സ്ത്രീയുടെ ചരിത്രത്തിന് ഒരു ആമുഖം, കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്, തിരുവനന്തപുരം, 2015, പു. 12.

ncharidas@gmail.com.